

ЛЮДИНА БІЛЬША ЗА ВІЙНУ (ЗІ ЩОДЕННИКА-КНИЖКИ)

Миллионы убитых задешево
Протоптали тропу в темноте...¹

Осип Мандельштам

1978–1985 рр.

Пишу книжку про війну...

Я, яка не любила читати книжок про війну, хоч у моєму дитинстві та юності у всіх то було улюблене читання. У всіх моїх однолітків. І то не дивно — ми були дітьми Перемоги. Дітьми переможців. Передовсім, що я пам'ятаю про війну? Свою дитячу тугу серед незрозумілих і страхітливих слів. Про війну згадували завжди: у школі і вдома, на весіллях і хрестинах, на святах і поминках. Навіть у дитячих розмовах. Сусідський хлопчик одного разу спитав у мене: «А що люди роблять під землею? Як вони там живуть?» Нам теж хотілося розгадати таємницю війни.

---

¹ Так мільйони убитих задешево
Протоптали стежину в п'яті...

Саме тоді й замислилася про смерть... І вже ніколи не переставала думати про неї, для мене вона стала головною таємницею життя.

Усе для нас починалося з того страшного і таємничого світу. У нашій родині український дідусь, мамин батько, загинув на фронті, похований десь в угорській землі, а білоруська бабуся, батькова мама, померла від тифу в партизанах, двоє її синів служили в армії і пропали безвісти в перші місяці війни, із трьох повернувся один. Мій батько. Одинадцятьох далеких родичів разом із дітьми німці спалили живцем — кого у власній хаті, кого в сільській церкві. Так у кожній родині. У всіх.

Сільські хлопчики довго ще грали в «німців» і «наших». Кричали німецькі слова: «Хенде хох!», «Цурюк», «Гітлер капут!».

Ми не знали світу без війни, світ війни був єдино знайомим нам світом, а люди війни — єдино знайомими нам людьми. Я й тепер не знаю іншого світу та інших людей. А чи були вони колись?

* * *

Село мого дитинства після війни було жіноче. Бо самі жінки. Чоловічих голосів не пригадую. Так у мене це й залишилося: про війну розповідають жінки. Плачуть. Співають, як плачуть.

У шкільній бібліотеці — половина книжок про війну. І в сільській, і в райцентрі, до якого батько часто їздив по книжки. Тепер я маю відповідь — чому. Хіба випадково? Ми завжди воювали або готувалися до війни. Згадували, як воювали. Ніколи не жили по-іншому, мабуть, і не вміємо.

Не уявляємо, як жити інакше, цього нам треба буде колись довго навчатися.

У школі нас учили любити смерть. Ми писали у творах, що бажаємо померти в ім'я... Мріяли...

А голоси на вулиці кричали про інше і вабили більше.

Я довго була книжною людиною, яку реальність лякала і привертала до себе. Через незнання життя з'явилася безстрашність. Тепер гадаю: якщо б я була більш реальною людиною, чи мала б змогу поринути в таку безодню? Чому так сталося – через незнання? Чи через відчуття шляху? Адже чуття шляху є...

Довго шукала... Які слова можуть передати, що я чую? Шукала жанр, який узгоджувався би з тим, як я бачу світ, як налаштовані мої очі, мої вуха.

Одного разу потрапила до рук книжка «Я з вогняного села» А. Адамовича, Я. Бриля, В. Колесника. Такого потрясіння зазнала лише єдиний раз, читаючи Достоевського. А тут – незвичайна форма: роман зібраний із голосів самого життя. З того, що я чула в дитинстві, з того, що нині звучить на вулиці, вдома, у кафе, у тролейбусі. Так! Коло замкнулося. Я знайшла те, що шукала. Передчувала.

Алесь Адамович став моїм учителем...

***

Протягом двох років не так зустрічалася і записувала, як думала. Читала. Про що буде моя книжка? Ну, ще одна книжка про війну... Навіщо? Проминули вже тисячі воєн – маленьких і великих, відомих і невідомих. А написано про них ще більше. Але... Писали чоловіки і про чоловіків – це стало відразу

зрозумілим. Усе, що нам відомо про війну, ми знаємо з «чоловічого голосу». Ми всі в полоні «чоловічого» уявлення і «чоловічого» відчуття війни. «Чоловічих» слів. А жінки мовчать. Ніхто ж, окрім мене, не розпитував мою бабусю. Мою маму. Мовчать навіть ті, хто був на фронті. Якщо раптом починають згадувати, то розповідають не «жіночу» війну, а «чоловічу». Підладжуються до канону. І тільки вдома або пустивши сльозу серед фронтових подруг вони починають говорити про їхню війну, мені незнайому. Не лише мені, усім нам. Під час своїх журналістських поїздок не раз ставала свідком, єдиною слухачкою зовсім нових текстів. І відчувала потрясіння, як у дитинстві. Крізь ці оповідання проглядав жахливий оскал таємничого... Коли жінки розповідають, у них немає або майже немає того, про що ми звикли читати й чути: як деякі люди героїчно вбивали інших і перемогли. Або програли. Яка існувала техніка і якими були генерали. Жіночі розповіді інші та про інше. У «жіночої» війни свої барви, свої запахи, своє світло і свій простір почуттів. Свої слова. Там немає героїв і неймовірних подвигів, там просто є люди, які виконують нелюдську людську роботу. І страждають там не лише вони (люди!), але й земля, і птахи, і дерева. Усі істоти, що живуть разом із нами на землі. Страждають вони без слів, що ще страшніше.

Але чому? — не раз запитувала я себе. — Чому, відстоявши і посівши своє місце в колись абсолютно чоловічому світі, жінки не обстояли свою історію? Свої слова і свої почуття? Самі собі не вірили. Від нас прихований цілий світ. Їхня війна залишилася невідомою...

Хочу написати історію цієї війни. Жіночу історію.